tand ſes lotuſes, et kord temma iſſa ellamiſſe koht ilmuks. Willem teggi omma töelikko mele ja ſüddamelikko armastuſsega omma wannematele ikka ennam röömo. Siis ütles iſſa ühhel päwal: „Teie teate keik mis Miſſioni töö on ja mis ſe ſanna tähhendab, agga ollete ka ſellepeale möttelnud, et meie keik meie iggaüks peame ſedda tööd aitama toimetada? Seſt meie riſtmiſſe öppetuſſes ſeiswad need ſönnad: „Minge ja öppetage keiki rahwaſt.“ — Willem ütles: „Teie armſad wannemad öppetate kül meid ja kaswatate meid, meie olleme teie rahwas. Agga kui meie ſureks ſame, kuida ſiis meiega luggo on, ſedda ei tea meie mitte.“ „Et meie teid öppetame, ſe on kül wähhe, ütles praua, agga et meie keik peakſime paggana-male reiſima, ſedda ei ütle iſſa ka mitte, meie peame agga keik Miſſioni töö kallal aitama.“ „Jah, nenda,“ ütles iſſa, „kutsmiſſed on mitme-ſuggused, mönned peawad reiſima, agga teiſed peawad aitama, neid teele ſata. Ja ka nende ſealatſe üllespiddamiſſe eeſt aitama hoolt kanda, armastuſſe annete ja eeſt palwega. Meie linna Miſſioniſelts wöttab andeid wasto ja ſadab Hamburgi ſeltſi, ſealt ſadetakſe tännawo üks laew Grönlandi-male, kus ka Miſſionärid ammetis on. Minna ſadan omma joudo möda rahha, ja teie woite ka middagi ſenna jure panna, ja woite ka Grönlandi lastele kirjutada.“ „Oh ſe on kenna, ütles Willem, agga

meil on ni wähhe rahha.“ „Piſſut on ennam kui ei ühtegi,“ ütles tohter. Ja praua ütles: „Minna ollen willaſeid ſukke ja kindaid murretſe-nud, teie woikſite omma rahha eeſt keikſuggu weike-ſid asjo osta, mis lastel ka tarwis lähwad; ja ſiis panneme keik ühhe pakki eht kasti ſiſſe. Ja Miſſionär jäggab ſeal omma koli-lastele, kuidas kellegile tarwis lähheb.“ Se nou olli wägga laste melepärraſt ja nemmad korjaſid kauni hulga wei-keſid asjo; ſeal olli nugge ja käära ja kammiſi ja muid asjo, keige ennam piibli-luggude piltiſid. Siis ſaid need ramatud kirjutud ja wimaks keik iſſale näidatud. Iſſa olli keigiga rahhul, ja lub-bas aidata ſiſſe pakkida. „Agga kus ſiſſe ſiis?“ ütles temma, „ſe peaks keigeparrem üks hea tug-gew kastikenne ollema, agga mitte liig paks, et ta raske ei olleks.“ „Kerge ja ſiiski tuggew,“ ütles Wridli, „niſuggune olleks ja minno tinti waat ollema!“ Keik naerſid, agga kiitſid ka ühtlaſe ſedda nou. Waat ſai nurgaſt wälja todud ja puhtaks pestud. Ja et kül tinti plekkid pealt ärra egga ta ſeeſt ka walgeks ei läinud, ſiiski olli ta puhhas kül, et ſündiſid kartmata keik asjad ſiſſe panna. Kui ta ſiis heaste täidetud olli, pandi ta kinni ja kirri peale, ja iggaüks palluſid önne ja önnistuſt ſenna jure ſelle pitka teele. — „Kas nad peakſid meile ka wastuſt kirjutama?“ küſſis Willem. „Woib ka olla,“ ütles tohter. „Kas ſa tahhad

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 32